

De roze moorden – Het vervolg
2023 © Leopold Lindelauff

De roze moorden

Het vervolg

B

JUST

'En? Ben je blij met je leven?'

Ze liggen naast elkaar in het zand van een duin. Hun handen raken elkaar net niet aan. Hun ogen zien de inktzwarte nachthemel, bespikkeld met duizenden sterren. Hun oren nemen het zachte ruisen van de zee waar.

'Blij met mijn leven. Wat bedoel je daarmee?'

'Gewoon. Ben je blij dat je leeft. Dat je ouders ooit hebben besloten je te maken, te dragen, te baren, op te voeden, los te laten en je uiteindelijk alleen achter te laten zodra zij overleden zijn'.

'Op een dag als deze wel, ja.'

Zaterdag, 6 juli

Verdrag inzake de overbrenging van gevonniste personen tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Cuba

Algemeen

Verdragsnummer

012235

Datum totstandkoming

05-07-2013

Plaats totstandkoming

Havanna

Voorlopige toepassing

In werking

06-04-2017

(Bron:

<https://verdragenbank.overheid.nl/nl/Verdrag/Details/012235#Koninkrijk>)

Harlem, Cuba

10:01 (Plaatselijke tijd)

16:01 (Nederlandse tijd)

Hij opent de digitale krant van de dag. Bladert door dezelfde Nederlandstalige pagina's als altijd en ziet dezelfde ellende als altijd. Aardbevingen, oorlogen, rellen, doden en gewonden. Vlak voordat hij de browser wil sluiten, valt zijn oog op een klein stukje tekst. 'Koninkrijk Nederland sluit verdrag met Republiek Cuba'. Aandachtig leest hij de paar regels die gewag maken van de overeenkomst tussen Nederland en Cuba om veroordeelde landgenoten met elkaar uit te wisselen. Hij leunt achterover tegen de rugleuning van zijn stoel en overdenkt dit nieuwtje kort. Vooral het woord 'veroordeelde' is, naar zijn mening, zeer belangrijk. Tot nu toe is het hem nog telkens gelukt om uit de handen van justitie te blijven, hoewel hij intussen toch al zo'n tien personen het tijdelijke met het eeuwige heeft helpen verwisselen. Met een glimlach op zijn gezicht staat hij op uit zijn stoel, waarbij hij zijn mok mee neemt naar het aanrecht om koffie in te schenken.

Hij kijkt door het raam naar buiten en ziet onder hem de stoffige straat waar hun restaurant aan gevestigd is. Het was hen de afgelopen negen maanden, nadat ze eerst vier weken in een van de luxe hotels in Varadero hadden overbrugd, gelukt een restaurant te kopen in Harlem. Een dorp, dicht bij de zee op zo'n twee uur rijden van Havana. Doordat Fidel Castro zijn macht aan zijn jongere broer over had gedragen, die de bevolking meer vrijheid had gegeven, kwamen er ook in deze uithoek steeds meer toeristen op bezoek. Ook waren er steeds meer Cubanen die, zoals dat in de voormalige Sovjet Unie ook plaats had gevonden, over veel geld beschikten dat ze op exclusieve plekken uit wensten te geven. Zodat ze tot de 'jet set' behoorden. Hun euro's leken wel goud waard

in dit land, waarmee ze het restaurant hadden kunnen opknappen tot wat het nu was; voor Cubaanse begrippen luxueus waar mensen met veel geld naar zochten, maar ook eenvoudig voor hen met minder geld. Beide bevolkingsgroepen werden echter niet van elkaar gescheiden. Ze aten allen in hetzelfde sfeervolle lokaal. De een goedkope maaltijden met varkens- of kippenvlees, de ander met duur rund of kreeft. Dit alles vaak begeleid door levende muziek. Want dat konden ze wel in dit land, had hij zich al snel gerealiseerd. Muziek maken en feesten. Doordat hij vloeiend Spaans sprak en veel geld uit gaf was hij al snel goed bevriend geraakt met de commissaris van politie, de officier van justitie, de burgemeester en vele andere personen op belangrijke posities. Maar ook hun werknemers en de arbeiders die aan de verbouwingen mee hadden geholpen plus hun familieleden droegen hun beiden op handen. Ze waren de mecenas van de stad geworden.

Maastricht, Nederland

19:01 (Plaatselijke tijd)

Tarik en Jules schudden vele tientallen handen van bekende en minder bekende Maastrichtenaren tijdens de receptie van hun nieuw bedrijf 'BJust', hun nieuwe start. 'De Comedie' in de buurt van het Onze Lieve Vrouweplein staat barstensvol mensen, die van een drankje en een hapje kunnen genieten. Zelfs de burgemeester en commissaris van politie uit Amstereveld, de voormalige woon- en werkplaats van destijds officier van justitie, Jules Verbiest, zijn aanwezig om hen beiden veel succes te wensen. Net zoals de plaatselijke burgervader en commissaris.

Wanneer ze met hun zessen, kort, afgezonderd van de overige bezoekers in een hoekje staan, krijgen Tarik en Jules van de vier bezoekers het verzoek alles in het werk te stellen om de verblijfplaats van Richard Adamczik te vinden, zodat justitie hem aansluitend in de kraag kan vatten en voor een rechter kan brengen.

Adamczik was de reden geweest dat zowel Tarik Zeouali als Jules Verbiest hun baan bij respectievelijk de Maastrichtse politie en justitie in Amstereveld hadden beëindigd waarna ze hun eigen opsporingsbedrijf waren gestart. Adamczik werd verdacht van zes moorden in Maastricht en een in Amstereveld. Het merendeel daarvan was gericht tegen de holebi- en transgender gemeenschap, waardoor gedurende die periode, zo'n zes jaar geleden, de Maastrichtse regenboog gemeenschap in angst en paniek verkeerde. Zowel Tarik en Jules behoren als biseksuelen zelf ook tot deze gemeenschap en ervoeren het als een persoonlijk falen dat het hun niet gelukt was de verdachte te vatten. Dit alles was begonnen in de buurt van waar ze nu hun receptie hielden, in de 'Bonbonnière', na de jaarlijkse 'Pink Party',

waar hun verdachte zijn eerste slachtoffer had gemaakt. Als signatuur spoot hij de vermoorde personen roze verf in hun ogen, waardoor de pers al snel over 'De roze moorden' sprak.

Over de naam van hun bedrijf, 'BJust', hadden ze met hun tweeën een hele tijd gefilosofeerd. Die naam was er niet toevallig gekomen. De letters en het woord 'Just' staan ook in de term 'Justitie', een voor hen zeer belangrijk onderdeel van hun werk én de samenleving. Bovendien klinkt het vertaald als 'Wees eerlijk' en 'Doe goed'. Daarnaast staan ook de letters van zowel Jules als Tarik erin verwerkt én vertaal het naar het Nederlands én voeg 'jezelf' toe en je krijgt een belangrijke boodschap 'Wees gewoon jezelf'. Iets waar beide mannen als gevolg van hun seksuele oriëntatie gedurende vele jaren van hun leven moeite mee hebben gehad, met dat henzelf zijn. Dat ze voor een Engelstalige naam hebben gekozen, heeft alles te maken met hun wens zo internationaal als mogelijk aan de slag te gaan.

Nu, bijna negen jaar later

Boek 3

BJust

Vrijdag, 25 februari

Havana, Cuba

15:41 (Plaatselijke tijd)

21:41 (Nederlandse tijd)

Hij ziet dat het weer hartstikke druk is in zijn restaurant in de hoofdstad van het land. Ook vandaag weer komen de toeristen, afkomstig van cruise schepen, met busladingen vol bij hen aan. Het contract dat hij enkele jaren geleden had kunnen sluiten met Cubajourneys, de nationale toeristische dienst, bleek goud waard te zijn. Door de verbeterde betrekkingen tussen de Verenigde Staten en Cuba, die intussen door de periode van de Amerikaanse president Trump weer fors verslechterd zijn, waren ze zelfs gevraagd een muziekfestival mee helpen op te starten tussen het Amerikaanse Harlem en het Cubaanse Havana. Waarbij Cubaanse muzikanten enkele jaren geleden in Harlem uitgenodigd waren en Amerikaanse in Havana waren geweest. Het eerste Harlem/Havana Music & Cultural Festival was een grandioos succes geweest. Het had hem de mogelijkheid geboden voor het eerst in zijn leven de Verenigde Staten te bezoeken. Hetgeen hem goed bevallen was. Ondanks al de uitwassen van vreemd gedrag dat hij ook daar weer had gezien. Ook nu weer had dat ertoe geleid dat hij twee jonge mannen het tijdelijke voor het eeuwige had doen verwisselen. Hij had niet aan die drang kunnen ontkomen, toen hij hen half naakt in een park sodomitisch bezig had gezien. En ook nu weer was hij er in geslaagd onder de radar van politie en andere onderzoeksbureau's te blijven.

Ook hun zaak in het Cubaanse Harlem bleef het nog steeds goed doen. Het contract met de toeristische dienst zorgde ook daar voor steeds meer toeristen, waardoor ze in staat waren geweest het restaurant uit te breiden. Waardoor ze het in tweeën konden splitsen en

ze onderscheid konden maken tussen een goedkoop en duur aanbod. De rijkere klanten stelden het steeds minder op prijs om in een gezamenlijke ruimte te moeten eten met hun armere mede burgers. Ook hier sloeg het kapitalistisch denken uiteindelijk toe, was zijn conclusie. En dan willen mensen elkaar niet meer kennen én willen ze zich onderscheiden van hun mede landgenoten. De zaak in Havana, 'La Guarida', was enkel voor de 'jet-set' bedoeld. En het bleek steeds meer dat die in Cuba toe nam. Hun kassa's rinkelden iedere dag gestaag, overdag door toeristen en 's avonds ook door Cubanen. Zowel in Havana als in Harlem. Ja, dacht hij, hij was een tevreden mens.

Terwijl hij mensen binnen en buiten ziet lopen, wandelt hij door de onderdoorgang naar buiten, richting straat. Lilian zal waarschijnlijk weer op het strand liggen, te genieten van de zon en het leven. De kans dat Jorge weer in haar buurt is, is groot bedenkt hij. Jorge, een jonge, goed uitziende Cubaan, die altijd van die kleine zwembroekjes draagt, waarin duidelijk zijn geslacht zichtbaar is. Of ze het met elkaar doen, weet hij niet. Dat verwacht hij niet van haar. Ze houden nog steeds veel van elkaar en hebben met regelmaat seks. Het overwegend warme weer had de afgelopen jaren voor veel zwoele avonden en nachten gezorgd. Hij meende te kunnen constateren dat hun relatie, die al niet slecht was, niet eerder zo goed was geweest. Ze leefden hier in alle vrijheid met een hoog aanzien, waardoor ze intussen veel mensen hadden ontmoet die ook nog eens bereid waren eventuele diensten voor hun te doen. Nooit eerder had ze zich in een dergelijke positie bevonden. Hij genoot hier met volle teugen van en wist dat ook, dat hij dat deed. Ook Lilian deed dat. Hij had haar al eens gevraagd naar Jorge, waarop ze altijd ondeugend glimlachte. Eens had ze gezegd dat ze zich seks met

hem en Jorge wenste. Dat had hem zowel geschokt als opgewonden. Hij was er echter niet de man naar om samen met een andere naakte man in één ruimte door te brengen. Zij had dat jammer gevonden en had haar hoop uitgesproken dat het er toch ooit van zou komen.

Maastricht, Nederland

8:41 (Plaatselijke tijd)

Tarik rijdt zijn stoel de lift in, trekt de deur achter zich dicht en drukt de knop in waarmee hij het voertuig naar beneden laat zakken. Zo'n jaar nadat hij samen met Jules Verbiest zijn eigen opsporingsbedrijf had gestart was hij bezig geweest met een onderzoek naar twee broers, een tweeling, die verdacht werden van verschillende moorden. Kort nadat hij met de nog levende broer had gesproken, was hij, terwijl hij uit zijn auto stapte, door een SUV gegrepen. Terwijl hij de autodeur verkramppt vast hield, die door de kracht van de SUV uit de scharnieren was gerukt, werd hij vele meters mee gesleurd, nadat de auto hem ter hoogte van zijn heupen had geraakt. Volgens zijn behandelend arts had hij het ongeval overleefd dankzij de autodeur, die zijn hoofd en bovenlichaam hadden beschermd tegen zwaardere kwetsuren. Desondanks was zijn onderlijf volledig verlamd. Hij kon niet meer lopen, plassen, poepen en geen actieve seks meer hebben. Op het moment dat hij zich dat had gerealiseerd, was hij liever dood geweest. Hij had zelfs euthanasie overwogen en besproken met de behandelende artsen en Jules. Nu, jaren later, had hij zijn beperkingen geaccepteerd. Vooral de steun van de mensen om hem heen, die vrienden bleken te zijn, hielp hem daar nog steeds bij. Hij had zich ermee verzoend dat zijn leven zich niet zo zou ontwikkelen als hij zich had voorgesteld. Zijn mobiliteit was ingewikkelder geworden. Zijn gezondheid was belangrijker voor hem geworden. Iedere week bezocht hij enkele keren een sportschool in de buurt om zijn bovenlichaam en armen in conditie te houden, zodat hij zich zelfstandig in zijn rolstoel kon verplaatsen. Al snel na het ongeluk had zijn voormalige collega bij de politie, Jean, zich gemeld als medewerker bij 'BJust'.

Ook Frans Bovens, de inspecteur van de politie Heerlen, die bekend stond om het formuleren van daderprofielen, zoals hij dat ooit bij de FBI geleerd had, die hun had bijgestaan tijdens de periode van 'de roze moorden' had meteen contact opgenomen met Jules Verbiest om zijn diensten aan te bieden. Net zoals Irene, die met Jean en Tarik samen had gewerkt bij de Maastrichtse politie en tevens een langdurige intieme relatie met Tarik had gehad. Hiermee hadden ze niet enkel Tarik geholpen en bij gestaan, maar ook Jules. Tarik en Jules vormden een stel, dat door dit voorval hun volledige wereld op hun kop gezet kreeg. Zowel zakelijk als privé. Zonder de hulp en bijstand van hun vrienden zou hun droom van hun eigen bedrijf al snel als sneeuw door de zon verdwenen zijn. Nu hadden ze het echter gezamenlijk overleefd en bestond 'BJust' nog steeds, waarbij ze bulkten van het werk. Bezuinigingen bij en privatisering van politiediensten leiden ertoe dat vele zware criminele zaken onopgelost bleven. Met name de wat ingewikkeldere zaken, die niet snel en gemakkelijk op te lossen waren, werden op hun bord gelegd. Behalve Jules, Tarik, Jean, Frans en Irene had het bedrijf momenteel één vaste medewerkster op kantoor, Yolanda, die zich vooral met de telefoon, administratie en intake bezig hield. Zo was er een bedrijf ontstaan dat naam en faam had gemaakt in Nederland, België, Duitsland en Frankrijk. Bij de internationale zaken maakten ze regelmatig gebruik van de diensten van Benoit Sûd, die al meer dan veertig jaar privé detective was en betrokken was geweest bij de oplossing van verscheidene ontvoerings- en moordzaken.

De lift is aangekomen op de begane grond van het grote herenhuis waar Tarik samen met Jules zowel zijn woon- als werkplek heeft. Nadat hij uit het ziekenhuis thuis was gekomen hadden ze ervoor gezorgd dat beide, zodra hij

in die mate gerevalideerd was dat hij zich met behulp van rolstoel en andere hulpmiddelen zo zelfstandig mogelijk kan helpen, naar Tariks wensen en noden werden aangepast. Alle drempels werden verwijderd, waar nodig lieten ze oprijplaten plaatsen, toiletten en badkamers werden aangepast én ze lieten een lift plaatsen. Gelukkig was het pand, gelegen aan de Grote Looiersstraat in het Jekerkwartier in Maastricht, dat ze aan hadden gekocht daar uitermate geschikt voor gebleken, zodat ze niet ook nog aan een verhuizing moesten beginnen. De werkzaamheden van hun bedrijf en de bouwonderneming hadden niet altijd perfect en naadloos in elkaar gepast, maar uiteindelijk bleek het allemaal mee te vallen.

Hij rijdt zijn stoel door de gang naar de grote vergaderzaal waarvan hij de deur met een druk op een grote knop, die ernaast op de muur bevestigd is, opent. Meteen ruikt hij de geur van koffie en nicotine, Jean is het nog steeds niet gelukt om met roken te stoppen, en hoort hij hoe de hem bekende stemmen, zoals zo vaak, met elkaar in debat zijn. 'Natuurlijk heb ik dat gedaan' hoort hij Irene roepen. 'Rustig maar' zegt de stem van Jean op een gemoedelijke maar dringende toon. 'Hee, goede morgen schat' hoort hij Jules, die naar hem toe komt gelopen, zeggen. Waarna ze elkaar een kus op de mond geven.

Jules was zoals iedere ochtend rond half acht reeds naar beneden gegaan, zodat Tariks hulp, Aleeza, hem in alle rust kon verzorgen. Ze was een jonge vrouw van ongeveer dertig, van Marokkaanse ouders, die net als Tarik in Maastricht geboren en getogen was. Ze konden het heel goed met elkaar vinden, af en toe spraken ze zelfs hun moedertaal met elkaar. Wanneer er tijd voor was, dronken ze na de verzorging gezamenlijk thee en

kletsten ze over van alles en nog wat. Van serieuze zaken tot de meest onzinnige onderwerpen aan toe. Een van de serieuze zaken was het gesprek over de oudste zoon van Aleeza geweest, die op zijn veertiende uit de kast was gekomen. Iets waar Aleeza's echtgenoot niet blij mee was geweest. Zij zelf vond dat het enige dat telde dat haar zoon gelukkig zou zijn, maar de tegenwerking van haar echtgenoot had er uiteindelijk toe geleid dat Tarik hun beiden uit had genodigd om daar op een avond over te komen praten. Tegen alle verwachtingen in had Farouk daarmee ingestemd. Jules en Tarik wisten niet wat ze van het gesprek en de reacties van de vader moesten verwachten en waren dan ook enigszins gespannen geweest. Uiteindelijk bleek het allemaal mee te vallen en was het een zeer open gesprek geweest waarin de vader meegaander dan verwacht bleek te zijn. Hij had er vooraf met zijn moeder over gepraat, die hem had laten doorschemeren in haar jeugd in Marokko als puber ook wel eens gezoend te hebben met een meisje uit de klas, maar intussen toch een trotse moeder en vrouw te zijn geworden. 'Het komt allemaal uiteindelijk wel goed' had ze tegen hem gezegd. Waarschijnlijk bedoelend dat haar kleinzoon nog jong was en zichzelf nog moest ontdekken. Na het gesprek waren ze aan het einde van de avond als vrienden uiteen gegaan. Sindsdien bezochten ze elkaar zeker twee keer per jaar over en weer. Behalve Aleeza dan, die bezocht Tarik iedere dag 's ochtends en 's avonds, van maandag tot en met zondag.

'En? Waar gaat dit over'. Tarik kijkt hun vragend aan. 'Over het bankonderzoek. Frans wilde weten of ik bij alle mogelijke banken navraag had gedaan. Natuurlijk heb ik dat gedaan'. Irene keek boos en verstoord hierbij. 'En?'. 'Niets'. 'Wat zien we over het hoofd?' vraagt Jules zich hardop af. Iedereen doet er het zwijgen toe. Ze weten

het niet. Ondanks alle journalistieke openbaringen van de afgelopen jaren over offshore bankrekeningen, zoals 'Luxleaks', 'Panama Papers', 'Paradise Papers' en vele andere, hebben ze de naam Adamczik in geen enkele van de gepubliceerde overzichten kunnen vinden. Terwijl ze ervan overtuigd zijn dat het geld daar ergens te vinden moet zijn. Kort nadat ze te weten waren gekomen dat Adamczik zijn huis had verkocht was diens bankrekening opgeheven. Het had, door een computerstoring bij de betreffende bank, enkele weken geduurd voordat zij over die kennis beschikten, waarna ze meteen op zoek gingen naar het geld. Maar telkens stuitten ze op privacy regels en bankgeheimen. Door de krantenpublicaties van het afgelopen jaar hadden ze hun zoektocht opnieuw kunnen starten en zich kunnen storten op die nieuwe gegevens. Maar desondanks bleef hun gezochte onvindbaar. Ze begrepen niet hoe het mogelijk was dat iemand nu al zo veel jaar, bijna negen jaar om precies te zijn, onvindbaar kan blijven. Zeker met de nodige digitale hulpmiddelen die intussen voor nagenoeg iedereen beschikbaar zijn. 'Zoeken we misschien op de verkeerde plaats?' 'Hoezo de verkeerde plaats? We zoeken op de hele wereld, toch? Waar anders zou die zijn?' 'Zou die Adamczik misschien dood zijn?' vraagt Irene. Nu zwijgen ze allemaal. Dat zou het ergste zijn dat hen kan overkomen. Deze zaak houdt hen allen op de been, tussen alle andere zaken door. Die was ooit de reden om dit kantoor op te richten. 'Dood?' zegt Tarik. 'Nee, dat geloof ik niet. Vraag me niet waarom ik dat niet geloof.' Hij kijkt hen allemaal aan. 'En als die al dood is, dan wil ik weten waar die begraven ligt.' Iedereen knikt, iedereen is het met hem eens. Jules staat op en gaat voor het bord staan waar ze al jarenlang alle info op verzamelen. Hij tikt met zijn rechter wijsvinger op de wereldkaart die daar ook hangt. Althans met een deel van de wereld erop. Dat deel waar

Aruba zichtbaar op is. 'Hoe ver hebben we ons zoekgebied uitgestrekt tot nu toe?' 'Naar het zuiden tot en met Brazilië. En naar het noorden tot en met Mexico en een deel van de Verenigde Staten.' 'Dus ook de Dominicaanse Republiek, Puerto Rico en Cuba?' Iedereen kijkt elkaar vragend aan. Jules ziet enkele schouders opgetrokken worden en enkele ontkennend schuddende hoofden. 'Niet dus?' De gezichten die hem nu aankijken lijken veel op studenten die erop betrappt zijn hun huiswerk niet goed gemaakt te hebben. 'Dus we hebben zo'n negen jaar lang in deze regio gezocht?' Hij last een pauze in. 'Maar hebben die drie eilanden over het hoofd gezien?'

Dinsdag, 8 maart

Maastricht, Nederland

11:51 (Plaatselijke tijd)

Niemand had enkele weken geleden een uitbrander gekregen. Waarvoor zouden ze dat doen? Dat brengt niets positiefs zoals iedereen weet. Net zoals iedereen weet dat ze hun zoektocht nu beter moeten doen. Maar deze zaak is nu eenmaal niet hun allerhoogste prioriteit. Ze doen dit tussen de andere zaken door. En daar hebben ze er een heleboel van. De keuze om 'BJust' ooit op te starten blijkt nog steeds de juiste weg te zijn. Politieke keuzes op het vlak van Justitie en Politie leiden tot minder geld voor deze diensten waardoor het bedrijf van Jules en Tarik steeds meer werk op het bord krijgt. Hetgeen zij dan weer niet erg vinden. Een zaak zoals 'de roze moorden', zoals de pers die destijds noemde, is voor hen eerder een erezaak te noemen. Zowel Jules als Tarik waren daar destijds direct betrokkenen bij. Jules als officier van Justitie en Tarik als Hoofdinspecteur van Politie. Het feit dat ze er niet in zijn geslaagd om deze zaak op te lossen door de moordenaar te vatten, zit hen nog steeds dwars.

De afgelopen weken was door carnaval niet veel van werken terecht gekomen. Carnaval in Maastricht is voor iedere bewoner amper te vermijden. Ook wanneer je zelf niet aan het feestgedruis – zoals dat zo mooi wordt genoemd – deel neemt, is het niet te voorkomen dat het invloed op jouw leven en werken heeft. Zelfs wanneer je, zoals zij, niet midden in het centrum woont. Zo kom je bijvoorbeeld de stad niet of moeilijk in en uit. Van hun collega's, die allen dichtbij, maar buiten Maastricht, wonen, kunnen ze dan ook niet verwachten dat die zich op kantoor zullen melden. Beiden hebben ze er ook enkele rustige dagen van gemaakt, waarbij ze veel tijd samen hebben verbracht. Tijd die vandaag de dag 'quality time' wordt genoemd. Ze hebben muziek

geluisterd, boeken gelezen, lekker gekookt en gegeten en ook van elkaar genoten. Niet meer op de manier zoals ze dat van vroeger gewoon waren. Dat kan door de handicap van Tarik niet meer. Maar een menselijk, mannelijk, lichaam heeft nog zo veel meer te bieden dan enkel een geslachtsdeel. Nu, na zo vele jaren, is Tarik gewoon om er anders dan voorheen mee om te gaan. Iets dat hem wel wat tijd en energie heeft gekost. Schaamte ook. Wanneer je seksueel niet meer kunt voldoen aan de norm, aan wat van je verwacht wordt, dan leidt dat tot een gevoel van er niet meer toe te doen. Ook al zegt je partner telkens dat dat niet van belang is, dat geloof je dan niet. Omdat het niet hoort, dat niet voldoen. Veel praten met elkaar heeft geholpen. En ook gesprekken met een therapeute, Isabelle genaamd. En zo slagen ze er in om deze vrije dagen toch te kunnen genieten, ook van elkaar.

Een bureau als 'BJust' mag vaak klussen uitvoeren die je gerust de krenten uit de pap mag noemen. Homejacking, juwelendiefstal, inbraak en ontvoering van personen uit het 'duurdere segment'. Zo'n vijf jaar geleden zijn ze ook begonnen met het verstrekken van advies hoe percelen het best beveiligd kunnen worden, waarbij ze samenwerken met twee Limburgse bedrijven die, volgens 'BJust', de allerbeste kwaliteit aan apparatuur en bijbehorende service verzorgen. Plus een Limburgs bewakingsbureau. Ze noemen hun bedrijf zelf geen detectivebureau terwijl ze dat uiteindelijk wel zijn. 'Bewakingsfirma zijn we ook niet' had Tarik gezegd. 'Want we komen er pas aan wanneer het te laat is.' 'Ja, maar toch' had Jules gereageerd. 'Detectives dat klinkt zo Miss Marple en Agatha Christie achtig. Zo oubollig. Terwijl we toch net een modern bedrijf met jonge, energieke mensen zijn. Niet dan?' 'Recherchebedrijf, is dat iets? Of recherchebureau?' 'Onderzoeksbureau?' 'Iets met criminaliteit of criminologie erbij?' Wekenlang

hadden ze hierover gepalaverd, zonder tot een uiteindelijk besluit te komen. Vlak voordat ze hun uitnodigingen voor de start van hun bedrijf de deur uit lieten gaan, hebben ze de knoop doorgehakt door voor 'Onderzoeksbureau criminaliteit' te kiezen. Zo staat het ook onder hun logo vermeld.

Onderzoeksburo Criminaliteit

'Klinkt dat niet te wetenschappelijk?' vroeg een van hun vrienden die als eerste een uitnodiging van hen overhandigd kreeg. 'Te wetenschappelijk? Wat bedoel je daarmee?' 'Uhm, alsof jullie als wetenschappers met criminaliteit aan de slag gaan.' Zowel Jules als Tarik keken hun vriend aan. 'Denk je niet' vroeg Tarik toen 'dat wij ons werk ook op een wetenschappelijke wijze uitvoeren?' 'Oh. Ja?' 'Zeker dat' vulde Jules aan. 'Zelfs ons veldwerk zal wetenschappelijk onderbouwd zijn én op wetenschap gebaseerd zijn. Wanneer we het over vingerafdrukken hebben bijvoorbeeld'. 'Of DNA' gooide Tarik ertussen, wat tot een bevestigende knik van Jules leidde. 'Dan hebben we het over wetenschap. Criminologische wetenschap. En dus zijn we een onderzoeksbureau criminologie.' Hun vriend keek hen aan alsof hij verwachtte dat beiden in lachen uit zouden barsten en allebei samen 'Grapje!' zouden roepen. Maar nee, dat gebeurde niet. 'Jullie zijn helemaal serieus nu?' vroeg hij voor de zekerheid. 'Yep'.

14:17 (Plaatselijke tijd)

Het team was volledig, carnaval was uitgevierd en ze konden weer aan de slag. Daar zaten ze in de vergaderzaal, Tarik, Jules, Jean, Irene en Frans. Een team dat inmiddels goed op elkaar in is gespeeld. Nadat ze eerst even bij hebben gepraat over de laatste week, gaat Tarik over naar het opnoemen van de nieuwe opdrachten die ze bij de nog lopende hebben gekregen. Hijzelf en Jules hebben het de laatste week dan wel rustiger aan gedaan, toch hebben ze ook weer via nieuwe contacten vragen tot onderzoeken ontvangen. Zoals in Duitsland, een inbraak in een miljoenenvilla in Mönchengladbach, waar de inbrekers erin zijn geslaagd een Porsche, Ferrari en Mercedes te stelen. En dat alles ondanks een dure alarminstallatie. De verzekering, POZZO, wilde dat een ander, onafhankelijk bedrijf, naar die installatie keek om te weten hoe na zo'n dure investering, toch zo'n inbraak mogelijk was. Irene zou hiermee aan de slag gaan. Een andere opdracht kwam uit België, waar een bekende Vlaamse in Ninove slachtoffer van carjacking was geworden. Overdag, vlak bij haar woning, werd ze staande gehouden door mannen in politie-uniformen, die naar haar autopapieren vroegen en haar aansluitend vroegen uit te stappen, waarna ze een vuurwapen op haar gericht kreeg. Niet lang daarna sloeg iemand haar van achteren neer en viel ze bewusteloos op de grond. Toen ze bijkwam waren de mannen én de auto verdwenen. Ook hier vraagt de betreffende verzekering, SureA zich af wat er écht aan de hand is. Frans zou zich hierom kommeren. En alsof dat nog niet genoeg was, hadden ze uit Frankrijk een vreemde vraag gekregen. Een dansstudio in Bordeaux had al maanden last van tekorten in hun kas. Zowel cash als digitaal. Ze konden er absoluut niet achter komen hoe dat mogelijk was. De

politie geeft er geen prioriteit aan omdat het maar om – relatief gezien – kleine bedragen gaat én doordat ze hun handen vol hebben aan de drugsmaffia in hun stad én de immigranten die ook Bordeaux overspoelen. ‘Wanneer Jean hier de boel recht houdt, zoals die dat zo goed kan, kan ik samen met Jules naar Bordeaux reizen om te zien wat daar aan de hand is én wat we daar aan kunnen doen. Is dat oké voor iedereen?’ Alle hoofden knikken. ‘Zijn er intussen nog zaken die nog niet of niet geheel afgehandeld zijn?’ Iedereen had nog wel iets te melden over opdrachten waarmee men bezig was om tenslotte af te kunnen sluiten met het doorgeven van die opdrachten die finaal gefactureerd kunnen worden. Iets dat Yolanda, die verantwoordelijke is voor alles dat met administratie en facturatie te maken heeft, af zal handelen. ‘Leg maar in de juiste postbakjes, Yolanda zal die vanaf morgen af kunnen handelen.’

16:03 (Plaatselijke tijd)

Jules loopt naar een computer en toont Tarik via een van de grote verrijdbare schermen in hun bureau van waar en wanneer ze naar zuid Frankrijk kunnen vertrekken. 'Voelt toch als vakantie. Niet?' zegt Tarik. Jules glimlacht en knikt. 'En dan ook nog op kosten van de klant' voegt die toe. 'Welk weer wordt verwacht? Weet jij dat of kun je dat ergens vinden?' Jules surft over het net en ziet dat het de komende dagen tussen de tien en negentien graden kan worden met ook wel wat uren zon. 'Ziet er goed uit' zegt Tarik. 'Zullen we dan maar eens bellen met mevrouw, uhm, hoe heette ze ook weer?' 'Roux, Mademoiselle Marlène Roux.'

Boek 4

Omega

Woensdag, 9 maart

Achter Brussel, België

9:23 (plaatselijke en Nederlandse tijd)

Frans was in Brussel-Centraal overgestapt naar de trein waar hij nu inzat, op weg naar Ninove. Het was al bij al niet zo moeilijk en ingewikkeld geweest tot in Brussel. Hij was in Luik overgestapt waarna de trein in nog drie stations was gestopt tot in het station waarin hij nu nog steeds was en waar zijn trein zo meteen zou moeten vertrekken. Hij had met zijn collega's afgesproken dat hij op de terugweg in Brussel zou blijven overnachten, om die stad die hij nog nooit eerder had bezocht enigszins te gaan verkennen. Als single was er niemand die thuis op hem wachtte, op zijn katten na. Die echter door zijn overbuurvrouw in het appartementengebouw verzorgd zouden worden. Zoals ze wel vaker gedaan had. En zo af en toe verzorgden ze ook elkaar zagezegd. Zonder verplichtingen. De trein zette zich in gang. Op weg naar Ninove, dacht hij. Een plaats waar hij nooit eerder, tot gisteren, van had gehoord. Op het internet had hij gelezen dat er bijna veertigduizend mensen wonen en dat de stad aan de rivier de Dender ligt. Waar hij ook nooit eerder van had gehoord. Hij legde zijn hoofd te rusten tegen de zitting om gedurende zo'n uur dertien stationnetjes voorbij te zien trekken. Althans wanneer het hem lukte zijn ogen open te houden.

Mönchengladbach, Duitsland

10:01 (plaatselijke en Nederlandse tijd)

Irene was met haar bedrijfsauto, een elektrische welteverstaan, op weg naar Mönchengladbach. Ze zat in een concept van een, nog, onbekend Europees bedrijf. Het gehele chassis voor-, achter- en zijkanten was met een hypermoderne, transparante folie bekleed. Zelfs op de ramen was deze voorzien. Een folie die lichtgevoelig was en dit verder leidde naar de accu waar dit in energie omgezet werd. Op deze wijze hoefde een dergelijke auto amper bijgeladen te worden. Irene was er dan ook van overtuigd dat dit dé toekomst zou kunnen zijn. Desondanks was ze ook realistisch genoeg om te beseffen dat dit voor energiebedrijven de doodsteek op het vlak van het leveren en verkopen vooral van energie aan automobilisten zou zijn. Voor haar deed die discussie er momenteel niet toe. Ze was in de buurt van Roermond en had nog ongeveer een half uur te gaan. Ze zou ruim op tijd voor haar afspraak zijn. Tijd genoeg om vooraf de buurt te voet te verkennen.

Ninove, België

10:33 (plaatselijke en Nederlandse tijd)

Frans wist dat hij nu met een taxi verder moest reizen. De wijk waar hij zijn moest werd niet door een bus bediend. Iedereen die daar woont, heeft minstens een en meestal meerdere auto's in hun garages staan. Zo ook bij deze bekende Vlaamse waar hij naar onderweg was. Ook haar had hij via het internet opgezocht om te weten met wie hij te maken zou krijgen. Ze bleek vooral bekend te zijn door een reisprogramma dat ze al jaren voor een van de commerciële zenders maakte. Tijdens deze reizen haalde ze allerlei avontuurlijke stunts uit, waardoor haar schare volgers, ook op verschillende sociale media, was geëxplodeerd. Voorheen was ze bekend geweest als een actrice die af en toe een rolletje in een serie of een film mocht spelen, meestal als femme fatale. Maar nu, nu ze haarzelf veel minder vrouwelijk aan de wereld toonde, was het aantal vrouwelijke volgers verviervoudigd. Veel tienermeisjes schijnen haar als rolmodel te beschouwen. 'Zo wil ik ook worden' 'Dat wil ik ook' 'Love U' schijnen de meeste gebruikte opmerkingen op haar verschillende pagina's te zijn. Niet enkel nog mannen, ook vrouwen vallen voor haar in zwijm. Frans wist dat hij in een veranderende samenleving leefde, toch bleef hij zich met momenten verbazen over allerlei ontwikkelingen. Maar goed, denkt hij dan altijd, zo lang niemand er schade mee wordt berokkend, zal het wel niet erg zijn.

Mönchengladbach, Duitsland

10:33 (plaatselijke en Nederlandse tijd)

Irene stapte uit haar auto, die ze op enkele honderden meters afstand van haar eindadres had geparkeerd. Ze was in een van de duurdere wijken van Mönchengladbach terecht gekomen. Villa's met grondstukken zo groot dat er gemakkelijk nog veel huizen of appartementen bij gebouwd zouden kunnen worden zonder dat de bewoners last van elkaar hoefden te hebben. Ze was in een Allee terecht gekomen, een laan dus. Bomen die hier zeker al vele tientallen jaren stonden hielden de wacht. Ook zag ze op verschillende kruispunten camera's die aan verkeerspalen bevestigd waren. Ze maakte hier een notitie van in haar hoofd, ze wilde niet al te opvallend met een notitieblokje al foto's makend door deze wijk stappen. Dan zou ze wel eens snel aangesproken of gearresteerd kunnen worden. Terwijl ze zo onopvallend mogelijk wilde blijven. Haar telefoon piepte zachtjes in haar oortje, waarmee ze altijd contact met haar telefoon en de rest van de wereld had. Ze was nog maar vijf minuten verwijderd van het tijdstip van haar afspraak. Ook zag ze dat ze reeds tegenover het huis stond waar ze verwacht werd. Een grote, stalen, poort bestaand uit twee delen hield iedereen buiten, althans dat zal de bedoeling geweest zijn. Irene kon haar idee dat deze autodiefstal mee van binnenuit georganiseerd is, nu al zeker niet uitvlakken. Ze drukt op de bel aan de buitenkant, naast die poort. Kort vertelde ze wie ze was en voor wie ze kwam, waarop de poort zo stil als een muis open schaarde.

Maastricht, Nederland

10:59 (plaatselijke tijd)

'Ah, kijk' zegt Jules. 'Ze zijn beiden, zoals gepland, op hun plaats van bestemming aanbeland. De een in Duitsland, de ander in België.' Hij kijkt even naar links en roept 'Yolan, staan we met ze allebei in verbinding?' 'Yes, boss' roept deze terug. 'Thanks' antwoordt Jules. Waarom ze soms in de Engelse taal met elkaar communiceren, met name tijdens dit soort momenten, weten ze zelf ook niet. Beiden vinden ze dat ook geen probleem, zo lang het maar functioneert. En dat doet het dus.

Met elkaar in verbinding staan, betekent in dit geval en ook in alle andere gevallen wanneer het hun bedrijf betreft, dat hun medewerkers en gesprekspartners, zoals opdrachtgevers of verdachten, dan te horen zijn wanneer ze gesprekken met elkaar voeren. Bovendien kunnen hun medewerkers hen middels een oortje horen, doordat zij via een microfoon met hen contact kunnen leggen. Al deze gesprekken worden bovendien tegelijkertijd digitaal opgenomen. Ze hanteren deze werkwijze zowel als veiligheidsmaatregel naar hun medewerkers toe als bewijsmateriaal voor de zaak waaraan ze werken. Dit alles staat in de zogenaamde kleine lettertjes in hun contracten.

Ninove, België

10:59 (plaatselijke en Nederlandse tijd)

'Claudia Stoffels?' 'Frans Bovens van BJust.' 'Ah, fijn, welkom. Komt u binnen.'

Mönchengladbach, Duitsland

10:59 (plaatselijke en Nederlandse tijd)

'Herr Schönberg?' 'Frau Toussaint?' 'Treten Sie ein.'

Maastricht, Nederland

10:59 (plaatselijke tijd)

'Blijf jij bij Irene, Yolan?' 'Check.' 'Oké, dan zal ik Frans op de voet volgen. Tot zo.'

Maastricht, Nederland

11:09 (plaatselijke tijd)

Tarik zit nu al enkele minuten stilzwijgend naar de twee medewerkers, Jules en Yolanda, te kijken, zonder te weten wat er gebeurt. Beiden blijven rustig bij wat in hun hoofdtelefoon gebeurt, hetgeen Tarik als positief ervaart. Ook ziet hij geen rimpels in hun voorhoofden of vragende blikken in hun gezichten. Het lijkt goed te gaan. Da's fijn denkt hij. Zich intussen ook afvragend wat hem morgen in Bordeaux te verwachten valt. Een dansstudio waar geld verdwijnt die een Nederlands onderzoeksinstituut weet te vinden om dat delict op te lossen. Hij blijft het een raadsel vinden. Waarom zou een Franse dansstudio een Nederlands bedrijf daarmee belasten. Ze hadden Franse collega's, waar ze gedurende het bestaan van hun bedrijf, zo'n tien jaar bijna, mee samen hebben gewerkt of op z'n minst contact mee hebben gehad, tijdens verschillende van hun zaken. En waarom zijn ze dan bij hen terecht gekomen? Omdat een van die Franse bedrijven hen heeft voorgesteld? Wat zou er aan de hand kunnen zijn dat ze daarvoor naar ons komen? Hebben wij ooit iets behandeld dat een link met deze zaak heeft? Hoe zeer Tarik ook zijn hersenen pijnigt, hij kan geen enkele plausibele verklaring vinden. Hopelijk zal dat morgen veranderen wanneer ze een gesprek hebben met Mademoiselle Marlène Roux.

12:29 (plaatselijke tijd)

Tarik heeft intussen op aandringen van Aleeza een warme Harira, een Marokkaanse maaltijdsoep, gegeten die zij vanochtend mee had gebracht. Ze is vandaag uitzonderlijk langer bij hem gebleven om zijn koffer voor de komende dagen in te pakken. Zij kan veel beter dan hem inschatten wat hij in maart voor een bezoek aan Zuid-Frankrijk nodig heeft. Aleeza heeft samen met hem soep gegeten en ze hebben daarbij ontspannen met elkaar gekeuveld. Ondermeer over haar zoon, Yassin, die destijds jong uit de kast was gekomen. 'Hij heeft een vriend' had ze hem verteld. 'Een rasechte blonde Nederlander.' Tarik moest lachen van die opmerking. 'Dat noem ik nog eens integreren.' Aleeza knikte met een enorme glimlach op haar gezicht. 'En je man, zijn papa? Weet die het al?' De glimlach is meteen van haar gezicht verdwenen. 'We durven het hem niet te vertellen.' 'Maar, we hebben toch, toen.' 'Ja, ik weet het. Maar dan is dat allemaal nog abstract. Wanneer je praat over een vriendje wordt het echt. Realiteit.' Tarik knikte. Hij kon dat volkomen begrijpen. Zijn vader was ook niet zo blij met een homo zoon geweest. Het was toen nog niet mogelijk geweest om over zijn biseksualiteit te praten met zijn ouders, waardoor hij zich tot de term homo had beperkt. 'Heeft hij er al met zijn grootmoeder over gepraat? Die had toch meegaand geklonken, toen?' 'Hij gaat binnenkort met Kobe naar zijn grootmoeder. Hem aan haar voorstellen.' 'Wow, dat is nogal een grote en gedurfde stap zeg.' 'Wij zijn ervan overtuigd dat zij hem hierin zal steunen. Ook bij haar zoon, zijn vader dus.' 'Mooi zeg, dat klinkt nogal positief.' 'Komt goed hoor' sluit Aleeza het gesprek af, waarbij ze opstaat en naar de soepketel stapt. 'Harira?' Hij knikt en zij schenkt zijn kom weer vol, neemt zelf ook nog, wrijft hem over zijn rug, geeft hem een kus op zijn wang en gaat weer tegenover hem zitten. Wanneer hij opkijkt ziet hij tranen